

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koninie, w Wydziale II Karnym, wyrokiem z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt II K 43/17, oskarżonego D. G. uznał za winnego tego, że:

- w okresie od stycznia 2017 roku do 13 maja 2017 roku w K., przy ul. (...), na strychu domu jednorodzinnego, działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętych zamiarem, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu zebrania i zasuszenia ziela konopi innych niż włókniste, uprawiał trzy krzewy roślin konopi innych niż włókniste, a następnie z części tych roślin, poprzez ich zebranie wysuszenie i selekcję wytworzył 181,522 grama netto konopi innych niż włókniste w celu osiągnięcia korzyści osobistej i wytworzenia środka odurzającego na własny użytek - tj. popełnienia przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz.U 2017r., poz. 783) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, i za to, na podstawie art. 53 ust. 2u ww. stawy w zw. z art. 11 § 3 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł – **punkt 1. wyroku;**

- w okresie od 25 kwietnia 2017 roku do 13 maja 2017 roku w K., przy ul. (...), na strychu domu jednorodzinnego, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiał ziele konopi innych niż włókniste w ilości 11 sztuk krzewów w różnych fazach wzrostu, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znacznej ilości środka odurzającego - tj. popełnienia przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz.U 2017r., poz. 783), i za to, na podstawie art. 63 ust. 3 ww. ustawy wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności – **punkt 2. wyroku;**

- w okresie od stycznia 2017 roku do 13 maja 2017 roku w K., przy ul. (...), na strychu domu jednorodzinnego posiadał przyrządy, co do których z istniejących okoliczności wynika, iż służyły do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci urządzeń i środków do oświetlania, wentylowania, nawilżania i nawożenia roślin, tj. popełnienia przestępstwa z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz.U 2017r., poz. 783), i za to na podstawie art. 54 ust. 1 ww. ustawy wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności – **punkt 3. wyroku.**

Kary jednostkowe pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, 85a kk oraz 86 § 1 kk, Sąd Okręgowy sprowadził do kary łącznej 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie – **punkt 4. i 7 wyroku.** W kolejnych punktach wyroku rozstrzygnął o zabezpieczonych w sprawie dowodach rzeczowych, orzekając na podstawie art. 70 ust. 1 ww. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

- marihuany (177,420 g), 11 sztuk konopi indyjskiej oraz łodygi roślin konopi innych niż włókniste (96,200 g),

- lampy z odbłyśnikiem o wymiarach 70 cm – 54 cm z żarówką marki P. o mocy 60 Wat, wentylatora stołowego wraz z przewodem, oprawki mosiężnej wraz z kablem i żarówką o mocy 200 Wat, transformatora prądu (...) o mocy 600 Wat wraz z kablem, nawozów do pielęgnacji roślin – 3 sztuki, wszystkie o pojemności 500 ml, dwóch nawozów firmy (...), jeden firmy (...), wagi jubilerskiej koloru srebrnego o wymiarach 12 cm – 6,5 cm, wiadra plastikowego z napisem (...) o pojemności 15 litrów oraz zwracając oskarżonemu w trybie art. 230 § 2 k.p.k. zabezpieczony od niego telefon komórkowy – **punkt 5. i 6. wyroku.** Sąd Okręgowy orzekł także o kosztach sądowych, zasądzając od oskarżonego ich zwrot w kwocie 1.295,59 zł oraz wymierzył mu należną opłatę – **punkt 8. wyroku.**

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który działając na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości co do punktu 1. i 2. oraz co do punktu 3. – w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając Sądowi I instancji:

w zakresie punktu 1.

I. obrazę prawa materialnego w postaci art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przypisany oskarżonemu w punkcie 1. sentencji wyroku czyn wypełnia znamiona zbrodni stypizowanej w przywołanym artykule w postaci wytwarzania znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy wytworzenie przez oskarżonego 18,522 gramów netto konopi innych niż włókniste, będącej tzw. miękkim narkotykiem, wyłącznie na własne potrzeby, w świetle orzecznictwa uznającego zaznaczoną ilość środków odurzających w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. obrazę prawa materialnego w postaci art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przypisany oskarżonemu w punkcie 1. sentencji wyroku czyn wypełnia znamiona zbrodni stypizowanej w przywołanym artykule w postaci wytwarzania środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści osobistej, podczas gdy oskarżony wytwarzał i zażywał marihuanę na własny użytek z powodu depresji po śmierci ojca i silnego uzależnienia, czego nie sposób uznać za osiągnięcie jakiegokolwiek korzyści osobistej,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, poprzez pominięcie wynikających z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadka I. G., faktów mających znaczenie dla znamion osiągnięcia korzyści osobistej, tj. w szczególności tego, iż depresja, w którą popadł po śmierci ojca i która doprowadziła do jego uzależnienia od różnych substancji psychoaktywnych oraz uzależnienia od alkoholu,

w zakresie punkt 2.

IV. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., poprzez sprzeczne z zasadami logiki przyjęcie przez Sąd, iż skoro z trzech krzewów roślin konopi oskarżony wytworzył ponad 180 gramów zieleń konopi, to z jedenastu krzewów roślin mógłby on uzyskać znaczna ilość środka odurzającego, podczas gdy wnioskiem takim przeczy jakość uprawy 11 krzewów, które znajdowały się w niskiej fazie wzrostu, nie nadawały się do zerwania i posiadały zawartość THC jedynie o 0,06 % przekraczającą minimalny próg do spełnienia definicji konopi innych niż włókniste, co przeczy wyprowadzaniu analogicznych wniosków poczynionych przez Sąd,

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na pominięciu wynikających z zeznań świadka M. F. faktów, iż uprawiane przez oskarżonego krzewy konopi innych niż włókniste znajdowały się w początkowej fazie wzrostu i nie nadawały się do zerwania, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania, iż powyższa ilość i jakość uprawy konopi mogła dostarczyć znacznej ilości środka odurzającego i tym samym niezasadnego uznania, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 2. sentencji wyroku czyn wypełnia znamiona z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

VI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na pominięciu wynikających z badań kryminalistycznych faktów, iż całkowita waga hodowanych krzewów wynosiła zaledwie 0,42 grama, a procentowa zawartość THC wynosiła jedynie 0,26 %, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania, iż powyższa ilość i jakość uprawy konopi mogła dostarczyć znacznej ilości środka odurzającego i tym samym niezasadnego uznania, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 2. sentencji wyroku czyn wypełnia znamiona z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

w zakresie punkt 3.

VII. rażąco niewspółmierność (surowość) kary wymierzonej oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie 3. sentencji wyroku, poprzez przyjęcie, iż oskarżony w miejscu zamieszkania posiada przeciętną opinię, podczas gdy fakt taki nie wynika z żadnego dowodu, zaś z wywiadu kuratorskiego wypływają zgoda odmienne wnioski, zgodnie z którymi oskarżony w środowisku cieszy się pozytywną opinią i jest uczynny dla sąsiadów,

VIII. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., który miał wpływ na treść orzeczenia, poprzez pominięcie przez Sąd dowodu w postaci listu referencyjnego pracodawcy oskarżonego, z którego wynika, iż oskarżony podjął pracę w charterze montera elewacji, cechuje go sumienność, odpowiedzialność oraz dobre

relacje ze współpracownikami, podczas gdy okoliczności te mają znaczenie dla oceny sposobu życia oskarżonego po popełnieniu przestępstwa i tym samym wymiaru kary.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o:

- uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej
- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. sentencji wyroku – jego zmianę, poprzez przyjęcie, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa typu podstawowego, tj. art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz wymierzenie mu za ten czyn kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,
- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2. sentencji wyroku – jego zmianę, poprzez przyjęcie, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa typu podstawowego, tj. art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wymierzenie mu za ten czyn kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,
- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3. sentencji wyroku – jego zmianę, poprzez wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,
- wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w oparciu o zasadę pełnej absorpcji.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego w części okazała się zasadna, o tyle jednak była celowa, że skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku także poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów na korzyść oskarżonego, a więc zgodnie z kierunkiem wywiedzionego środka odwoławczego.

Wysunięty przez apelującego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do celu działania oskarżonego w postaci osiągnięcia korzyści osobistej okazał się zasadny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano wymogi, którym podlegać musi ocena dowodów, aby nie przekształciła się w "dowolną". Tak więc przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),
- jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

(por. wyr. SN z 16 XII 1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47; SN V KK 375/02, OSN Prok. i Pr. 2004, nr 1, poz. 6; wyr. SN z 9 XI 1990 r., WRN 149/90, OSNKW 1991, z. 7-9, poz. 41; wyr. SN z 22 II 1996 r., II KRN 199/95, OSN PiPr 1996, nr 10, poz. 10; wyrok SA w Łodzi z 2001-01-17, II AKa 255/00, Prok.i Pr.-wkl. 2002/10/22; wyrok SA w Łodzi z 2002-03-20, II AKa 49/02, Prok.i Pr.-wkl. 2004/6/29 i inne; M. Cieślak, Z. Doda: Przegląd..., Pal. 1976, nr 2, s. 48; W. Daszkiewicz: Przegląd..., PiP 1976, nr 4, s. 119; Z. Doda, J. Grajewski: Węzłowe problemy..., PS 1996, nr 5, s. 46).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy zgodzić należy się ze skarżącym, iż Sąd I instancji poczynił częściowo dowolne ustalenia faktyczne, odnośnie celu działania oskarżonego, polegającego na wytworzeniu środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste (tzw. marihuany).

Z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że oskarżony D. G. nielegalnie uprawiał na strychu domu, w którym zamieszkiwał ziele konopi innych niż włókniste – w tym w okresie od stycznia

do 13 maja 2017 roku trzy krzewy, z których po ich wyhodowaniu i zebraniu, a następnie wyselekcjonowaniu i wysuszeniu wytworzył 181,522 gramów marihuany. Niespornym było i to, że oskarżony wytworzył środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste na własny użytek, albowiem jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych, co jednoznacznie potwierdził wywiad specjalisty terapii uzależnień (vide k. 168), a niezależnie od tego opinia sądowo-psychiatryczna (vide: k. 145). Z okoliczności tych nie sposób jednak wywieść, iż D. G. wytworzył marihuanę w celu osiągnięcia korzyści osobistej w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przypomnieć należy, iż zbrodnia określona w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowi typ kwalifikowany ze względu na:

- 1) znaczną ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej;
- 2) popełnienie czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

"Korzyść majątkowa lub osobista oznacza korzyść dla siebie, jak i dla kogo innego" - art. 115 § 4 k.k. Pojęcie "korzyść osobista" interpretowane jest jako zaspokojenie potrzeb o charakterze innym niż majątkowy lub takich, w których korzyść niematerialna ma dominujący charakter. Na gruncie orzecznictwa, jako kryterium podziału korzyści na majątkowe bądź osobiste, wskazuje się też rodzaj potrzeby, która może zostać zaspokojona. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2002 r.: "Istotną cechą każdej korzyści jest zdolność do zaspokajania potrzeb. Rozróżnienie między korzyścią majątkową a osobistą opiera się na kryterium charakteru zaspokojonej potrzeby. Jeżeli jakieś dobro zaspokaja przede wszystkim potrzebę niematerialną, to jest korzyścią osobistą. Zatem korzyść osobista to dobro mające wartość ekonomiczną lub nie, zaspokajające przede wszystkim potrzebę niematerialną sprawcy" (III KK 133/02, Lex, nr 56822).

W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, że wytworzenie przez oskarżonego marihuany na własny użytek, a więc w celu odurzenia się i zaspokojenia głodu narkotycznego, stanowiło o wyczerpaniu typu kwalifikowanego – w istocie takie jest przeznaczenie każdego narkotyku – środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Przy takiej wykładni tego znamienia zbędnym byłby typ podstawowy. W istocie zresztą, jak trafnie zauważył skarżący, Sąd orzekający nie wyjaśnił, dlaczego uznał, że celem działania oskarżonego – polegającego na wytworzeniu środka odurzającego w postaci marihuany - było osiągnięcie korzyści osobistej, ograniczając się w tej mierze do przytoczenia słów ustawy. Wniosek taki – jak należy logicznie zakładać – wyprowadził zapewne z ustalenia, że wytworzony przez D. G. środek odurzający przeznaczony był na jego własne potrzeby, aczkolwiek zaaprobowany przez Sąd meriti w wyroku opis czynu - zaproponowany przez oskarżyciela publicznego - sugerował, że cel działania oskarżonego – osiągnięcie korzyści osobistej istniał w koniunkcji („i”) z celem wytworzenia środka odurzającego na własny użytek, co jednak w świetle okoliczności sprawy wydaje się zwykłym powtórzeniem. Z drugiej strony, stwierdzenie przez Sąd orzekający w pisemnych motywach wyroku, iż: „Przy wymiarze kary grzywny sąd uwzględnił stosunki majątkowe oraz dochody sprawcy, a nadto wielkość korzyści osobistej osiągniętej z prowadzonego proceduru” (vide: k. 11 uzasadnienia SO) sugeruje, że mógł mieć na uwadze również wartość tego co ów zaoszczędził, nie musząc ponosić wydatków na zakup marihuany z zewnętrznego źródła, a więc korzyści o charakterze majątkowym, co koreluje z treścią wyjaśnień D. G., wedle których powodem podjęcia uprawy konopi innych niż włókniste, a następnie wytworzenia z nich marihuany, był brak środków na jej zakup (vide: k. 141). Ponieważ jednak Sąd orzekający nie poczynił takich ustaleń faktycznych, wobec kierunku wywiedzionego w sprawie środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny nie był do tego także uprawniony.

W tym zakresie więc apelacja obrońcy okazała się zasadna, co doprowadziło do wyeliminowania przedmiotowego ustalenia z opisu sprawczego zachowania D. G. (punkt I. litera c. wyroku).

Dalsze zarzuty skarżącego, odnoszące się do „znacznej ilości” wytworzonego przez oskarżonego środka odurzającego oraz uprawy mogącej dostarczyć „znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste” okazały się w całości bezzasadne.

Z niekwestionowanych przez apelującego ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że oskarżony na strychu domu, w którym zamieszkiwał nielegalnie uprawiał, po pierwsze - trzy krzewy ziela konopi innych niż włókniste, z których po ich wyhodowaniu, zebraniu, wysuszeniu i wyselekcjonowaniu wytworzył 181,522 gramów suszu ziela konopi innych

niż włókniste - potocznie marihuany; po drugie – jedenaście krzewów tych roślin, które w chwili zabezpieczenia znajdowały się w różnej fazie wzrostu. Tak ustalony stan fakty Sąd Okręgowy zakwalifikował z art. 63 ust. 1 i 3, i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (punkt 1. sentencji wyroku) oraz z art. 63 ust. 1 i 3 ww. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt 2. sentencji wyroku), czyli w obu wypadkach, jako typy kwalifikowane w stosunku do podstawowego. Ocena ta generalnie zasługiwała na podzielenie - pominiawszy w tym miejscu wyżej omówiony cel działania oskarżonego w postaci korzyści osobistej i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego, jako dwóch odrębnych czynów zabronionych, w sytuacji gdy poczynione w sprawie ustalenia faktyczne uzasadniały potraktowanie go jako jednego, ciągłego czynu zabronionego w rozumieniu art. 12 k.k., o czym będzie mowa poniżej.

Sąd odwoławczy podziela wywody teoretyczne Sądu Okręgowego, odnośnie wykładni pojęcia „znacznej ilości” w rozumieniu ww. przepisów, które wbrew stanowisku skarżącego zostały przezeń nie tylko prawidłowo zinterpretowane, ale i trafnie zastosowane. W tym miejscu przypomnieć należy, iż określenie, jaka ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej powinna być uznana za znaczną, jest ocenne - znamię kwalifikujące, o którym mowa, ma bowiem charakter nieostry, pozostawiony przez ustawodawcę judykaturze.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że o znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych może decydować:

- 1) kryterium ilościowe, tzn. waga określona w gramach, kilogramach, tonach lub porcjach;
- 2) kryterium jakościowe, tzn. rodzaj środka odurzającego lub substancji psychotropowej, mający na względzie właściwości uzależniające (narkotyki twarde i miękkie);
- 3) kryterium jakościowo-ilościowe, tzn. wielkość dawki środka odurzającego lub substancji psychotropowej wystarczająca do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób;
- 4) kryterium wartości rynkowej środka odurzającego lub substancji psychotropowej.

Sąd Apelacyjny uznaje za Sądem orzekającym, że de lege lata najtrafniejsze jest przyjmowanie kryterium jakościowo-ilościowego, tzn. wielkości dawki środka odurzającego lub substancji psychotropowej wystarczającej do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób, który to pogląd należy uznać za dominujący w doktrynie (por. Ważny A. (red.), Kotowski W., Kurzępa B.: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz do art. 53, teza 17, opublikowano: Lexis Nexis, 2012, wydanie I; Mozgawa M. (red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Michalska-Warias A., Nazar K., Wilk L. - Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu. Komentarz do art. 53, teza 50, opublikowano: WKP, 2017; M. Bojarski, W. Radecki: Przewodnik po pozakodeksowym prawie karnym, Wrocław 1998, s. 240; T. L. Chruściel, M. Preiss-Mysłowska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Warszawa 2000, s. 257; S. Kosmowski: Podstawowe problemy stosowania przepisów kryminalizujących nielegalny obrót narkotykami, Prob.Pr.Kar. 2004, nr 25, s. 35; T. Strogosz: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, s. 373; K. Łucarz, A. Muszyńska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, s. 480-481), jak i w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, LEX 182794; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, LEX 323801; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., III KK 30/08, LEX nr 1615938; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, LEX 518123; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 grudnia 2002 r., II AKa 282/02 LEX 80602; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2000 r., II AKa 124/00, KZS 2000/11/48; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 listopada 2015 r., II AKa 115/15, LEX nr 2122468; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2017 r., IV KK 19/17, LEX nr 2254800).

W świetle powyższego linia orzecznictwa Sądu Najwyższego jest konsekwentna i zbieżna z wiodącym poglądem doktryny. Brak zatem podstaw do odstąpienia od niej na rzecz forsowanej przez skarżącego koncepcji kryterium ilościowego. W tym stanie rzeczy przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że wytworzona przez oskarżonego ilość marihuany była „znaczna” w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było prawidłowe i ze wszech miar

uzasadnione – 181,522 gramów marihuany pozwalało bowiem na jednorazowe odurzenie ponad 363 osób, przy wadze jednej porcji konsumpcyjnej wynoszącej 0,5 grama.

Analogicznie pojęcie „znacznej ilości” należy rozumieć na gruncie typu czynu zabronionego spenalizowanego w art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, którego przedmiotem jest nielegalna uprawa mogąca dostarczyć znacznej ilości słomy makowej, liści koki, żywicy lub ziela konopi innych niż włókniste.

Skarżący znamię to błędnie interpretuje, utożsamiając je z samym wytworzeniem środka odurzającego w znacznej ilości. Tymczasem w orzecznictwie słusznie zauważa się, że wyczerpanie znamion czynu w typie kwalifikowanym uwarunkowane jest oceną potencjalnych możliwości uzyskania z uprawy znacznej ilości konopi innych niż włókniste, a nie samym wytworzeniem tego środka. Czym innym bowiem jest wytworzenie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, co generuje odpowiedzialność z art. 53 ustawy, a czym innym nielegalna uprawa - penalizowana w art. 63 ustawy. W przypadku, gdy pojęcie "uprawy" obejmuje każdą czynność zmierzającą do osiągnięcia efektu finalnego - wyhodowania rośliny już samo jej zasadzenie legitymuje do oceny zachowania sprawcy w ramach art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 sierpnia 2016 r., II AKa 91/16, LEX 2136979).

W świetle powyższego wnioskowanie przez Sąd orzekający, że skoro prowadzona przez oskarżonego nielegalna uprawa trzech krzewów ziela konopi innych niż włókniste mogła dostarczyć znacznej ilości marihuany (wytworzył z nich ponad 181 gramów tego środka odurzającego), to tym bardziej uprawa jedenastu krzewów tej rośliny potencjalnie mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste. Rozumowania tego nie podważa, wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego, okoliczność, że rośliny znajdowały się w różnej fazie wzrostu – in concreto w początkowej, że nie nadawały się jeszcze do zbioru, a ich całkowita masa po ścięciu części naziemnych w czasie wykonanych badań chemicznych wynosiła 0,42 grama, zaś zawartość THC w suchej masie suszu wynosiła 0,26% (vide: k.87). Jak już o tym była mowa powyżej, chodzi o potencjał uprawy a nie o ilość wytworzonego z niej środka odurzającego – innymi słowy gdyby uprawa nie została zlikwidowana przez organy ścigania, to niewątpliwie mogła oskarżonemu dostarczyć takiej ilości środka odurzającego, która byłaby wystarczająca do jednorazowego odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób. Rozumowanie Sądu Okręgowego jest w tym zakresie logiczne, oparte na wynikach wydajności uprzednio prowadzonej przez oskarżonego uprawy, nie sposób więc zarzucić mu jakiegokolwiek dowolności i wadliwości. Zgodne jest także z przyjętym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia „uprawa mogąca dostarczyć znacznej ilości” i z tych względów także Sąd odwoławczy w pełni je aprobuje.

Badając natomiast przyjętą przez Sąd Okręgowy ocenę prawną ustalonego w sprawie zachowania D. G. - polegającego na nielegalnej uprawie ziela konopi innych niż włókniste - składającej się najpierw z trzech a następnie jedenastu krzewów - oraz wytworzeniu z tych trzech pierwszych krzewów środka odurzającego w postaci marihuany - Sąd Apelacyjny uznał, że zakwalifikowanie go, jako dwóch odrębnych czynów zabronionych, zamiast jednego ciągłego, było nieprawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Podstawę faktyczną czynu ciągłego stanowią co najmniej dwa zachowania tego samego sprawcy. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci "z góry powziętego zamiaru", z drugiej - od przesłanek przedmiotowych, takich jak "krótkie odstępy czasu" oraz tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste. Warunek podmiotowy w postaci "z góry powziętego zamiaru" należy rozumieć zgodnie ze znaczeniem słowa "zamiar" nadanym mu przez art. 9 § 1 k.k. Zamieszczenie wśród kryteriów czynu ciągłego elementu należącego do strony podmiotowej, określonego jako "z góry powzięty zamiar", przesądza o tym, iż konstrukcja art. 12 k.k. znajdzie zastosowanie jedynie do zachowań objętych umyślnością. Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym, pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania, czy odnawiającym się w odniesieniu do każdego

z nich) obejmującym wszystkie elementy składowe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99, LEX nr 37938).

Konstrukcja art. 12 dopuszcza stosowanie kumulatywnej kwalifikacji odniesionej do całego czynu ciągłego. Stosowanie konstrukcji czynu ciągłego nie jest jedynie prawem, lecz obowiązkiem sądu orzekającego. Wynika to jednoznacznie z materialnoprawnego charakteru tej instytucji prawnej, której celem jest m.in. stworzenie podstaw do uzyskania w trakcie procesu karnego pełnego obrazu społecznej szkodliwości, podjętych przez sprawcę zachowań oraz dokonania łącznej ich oceny, co w sposób istotny wpływa na dokonanie prawidłowej kwalifikacji prawnej, a w konsekwencji odpowiedniego wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 1983 r., IV KR 341/82, OSNPG 1983, nr 8, poz. 91; wyrok SN z dnia 5 lutego 2009 r., II KK 250/08).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy, stwierdzić należy, iż okoliczność, że - jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy - celem działania oskarżonego D. G. było wytworzenie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste na własny użytek, uzasadniała objęcie znamieniem ciągłości (art. 12 k.k.) nie tylko zachowań oskarżonego polegających na nielegalnej uprawie trzech krzewów tych roślin i wytworzeniu z nich marihuany (art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.), ale i następnych polegających na uprawie kolejnych jedenastu sadzonek konopi innych niż włókniste (art. 63 ust. 3 cyt. ustawy). Ocena ta podyktowana jest nie tylko wielością zachowań (uprawa, wytworzenie, uprawa) i krótkimi odstępami czasu pomiędzy nimi (od stycznia do 13 maja 2017 roku i od 25 kwietnia do 13 maja 2017 roku), czy jednością miejsca (w miejscu zamieszkania, na strychu domu), ale także jednolitym zamiarem – uprawy obliczone były z góry na uzyskanie gotowego środka odurzającego. Na powyższe wskazuje bezsporny fakt uzależnienia oskarżonego od narkotyków i braku na ten cel wystarczających funduszy. Zresztą fakt, że w miejscu zamieszkania oskarżonego ujawniono wyselekcjonowane przez niego z karmy dla szczurów 46 sztuk nasion konopi innych niż włókniste oraz osprzet do uprawy tych konopi (vide: k. 11-13) wskazywał pośrednio, że oskarżony nie poprzestałby na tej ostatniej uprawie, gdyby nie jej likwidacja przez organy ścigania.

Z tych względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i przyjął, że zachowania oskarżonego przypisane mu w punktach 1. i 2. zaskarżonego wyroku tworzą jeden czyn ciągły, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. (punkt I. litera c. wyroku).

Skarżący nie podważał winy i sprawstwa D. G. w odniesieniu do czynu przypisanego mu w punkcie 3. zaskarżonego wyroku, kwestionując wyłącznie orzeczoną za nie przez Sąd Okręgowy karę. Ograniczenie jednak rozpoznania sprawy wyłącznie do zaskarżonej części, byłoby dla oskarżonego oczywiście niesprawiedliwie.

W myśl art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455. W realiach rozpatrywanej sprawy zachodziła potrzeba rozpoznania sprawy poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Treść przepisu art. 440 k.p.k. uprawnia bowiem sąd odwoławczy - w sytuacji gdy utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe - do jego zmiany na korzyść oskarżonego.

Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy w punkcie 3. zaskarżonego wyroku uznał oskarżonego za winnego tego, że - „w okresie od stycznia 2017 roku do 13 maja 2017 roku w K., przy ul. (...), na strychu domu jednorodzinного posiadał przyrządy, co do których z istniejących okoliczności wynika, iż służyły do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci urządzeń i środków do oświetlania, wentylowania, nawilżania i nawożenia roślin” - tj. popełnienia przestępstwa z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Bezspornym jest, że w miejscu zamieszkania D. G. ujawniono szereg przedmiotów - w części mieszkalnej w postaci: nawozów do pielęgnacji roślin – 3 sztuki, wszystkie o pojemności 500 ml, dwóch nawozów firmy (...), jeden firmy (...), wagi jubilerskiej koloru srebrnego o wymiarach 12 cm – 6,5 cm i wiadra plastikowego z napisem (...) o pojemności

15 litrów – oraz na strychu domu w postaci: lampy z odbłyśnikiem o wymiarach 70 cm – 54 cm z żarówką marki P. o mocy 60 Wat, wentylatora stołowego wraz z przewodem, oprawki mosiężnej wraz z kablem i żarówką o mocy 200 Wat, transformatora prądu (...) o mocy 600 Wat wraz z kablem, (vide: 14-15, 75-79), które - jak ustalił Sąd orzekający – „stanowiły urządzenia elektryczne służące do uprawy roślin, tj. oświetlania, wentylowania i nawilżania.” (vide: k. 5 uzasadnienia). Do uprawy roślin służyły także pozostałe przedmioty, w tym nawozy, jak wynika z uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego. Okoliczność ta nie budziła wątpliwości, skoro oskarżony samodzielnie założył i pielęgnował uprawę konopi innych niż włókniste w celu wytworzenia z niej marihuany na własny użytek. Sąd orzekający dokonał jednak wadliwej wykładni pojęcia przyrządów służących lub przeznaczonych do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających, których posiadanie oskarżonemu przypisał, błędnie utożsamiając uprawę z wytworzeniem środka odurzającego. Tymczasem przedmiot ochrony czynu zabronionego przez art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pokrywa się z przedmiotem ochrony czynu zabronionego przez art. 53 cyt. ustawy.

Wytwarzaniem środka odurzającego, o którym stanowi art. 53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy inne przepisy tej ustawy odrębnie penalizują zakazaną uprawę określonej rośliny (np. konopi) oraz zbiór z niej takich jej części, które same są już uznawane za środek odurzający (np. ziela i żywicy konopi), są dopiero dalsze czynności podejmowane po zbiorze (np. suszenie), za pomocą których otrzymuje się gotowy środek odurzający zdalny do użycia, a więc określony preparat danej rośliny, np. susz konopi (por. postanowienie SN z dnia 8 marca 2005 r., IV KK 14/05, OSNKW 2005, z. 4, poz. 37; zob. też wyrok SA w Lublinie z dnia 20 września 2005 r., II AKa 216/05, Lex, nr 166002). Sąd Okręgowy nie poczynił natomiast żadnych ustaleń faktycznych odnośnie tego, czy urządzenia i środki do oświetlenia, wentylowania, nawilżania i nawożenia roślin, które wedle opisu czynu przyjętego w zaskarżonym wyroku oskarżony posiadał na strychu domu jednorodzinnego przy ul. (...) w K., służyły do podejmowania takich dalszych czynności po uprawie i zbiorze konopi innych niż włókniste, za pomocą których uzyskał on finalny produkt w postaci marihuany, wręcz ustalił, jak o tym była mowa powyżej, że przedmioty te służyły do uprawy roślin.

W tym stanie rzeczy, wobec niewyczerpania przez oskarżonego znamion ustawowych typu czynu zabronionego z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, obowiązkiem Sądu Apelacyjnego było uniewinnienie D. G. od jego popełnienia (art. 414 § 1 k.p.k.), o czym orzekł w punkcie I. litera b. wyroku, obciążając - zgodnie z unormowaniem art. 630 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. - kosztami postępowania w tej części Skarb Państwa. Z tych względów Sąd odwoławczy uchylił orzeczenie o karze łącznej, zawarte w punkcie 4. zaskarżonego wyroku jako bezprzedmiotowe (punkt I. litera a wyroku).

Za przypisany oskarżonemu w punkcie I. litera c. wyroku czyn z art. z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 53 ust. 2 ww. ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k. wymierzył oskarżanemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w kwocie po 20 zł każda, uznając ją za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego D. G. czynu, jak również spełniającą cele kary - tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Sąd odwoławczy uznał za Sądem meriti, że oskarżony zasługuje na karę nadzwyczajnie złagodzoną, albowiem nawet najniższa kara orzeczona za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 60 § 2 k.k. Jak bowiem prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy za takim wnioskowaniem przemawiała wypadkowa okoliczności podmiotowo-przedmiotowych, a przede wszystkim to, że oskarżony nielegalnie uprawiał konopie inne niż włókniste oraz wytworzył z części z nich środek odurzający w postaci marihuany na własne potrzeby, będąc osobą uzależnioną od narkotyków. Nie sposób także pominąć ograniczonych rozmiarów samej uprawy, prowadzonej w prosty sposób, w warunkach domowych, jak i tego, że wytworzona przez niego marihuana stanowiła tzw. miękki narkotyk. Nagromadzenie okoliczności łagodzących i zdecydowana ich przewaga nad obciążającymi uzasadniały w ocenie Sądu Apelacyjnego nie tylko wymiar kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ale i orzeczenie jej w minimalnej wysokości kary nadzwyczajnie złagodzonej. Jak trafnie bowiem ustalił Sąd orzekający, oskarżony wprawdzie działał w warunkach czynu ciągłego, a więc z zamiarem premedytowanym, i utrzymywał bezprawny stan rzeczy przez okres kilku miesięcy, jednakże przyznał się w całości do przypisanego mu w ostatecznej postaci czynu, złożył na tę okoliczność szczere wyjaśnienia, okazał żal i skruchę, które bynajmniej nie miały charakteru

deklaratywnego – oskarżony nie tylko, że wyjawiał szczegóły uprawianego procederu, to dodatkowo zerwał z dotychczasowym trybem życia – podjął stałą pracę zarobkową oraz terapię uzależnień, wyrażając tym samym dezaprobatę dla przestępczych działań i wolę przestrzegania obowiązującego porządku prawnego, co nie zostało dostrzeżone lub w należyтым stopniu uwzględnione przez Sąd orzekający. Obok kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu kumulatywnie karę grzywny w takiej samej jak Sąd Okręgowy wysokości, mając na względzie z jednej strony ww. okoliczności łagodzące i obciążające, a z drugiej sytuację osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonego, który jest osobą zdolną do pracy a nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Biorąc więc pod uwagę ustalone w sprawie okoliczności, tj. właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a w tym jego dotychczasową niekaralność, a ponadto pozytywne funkcjonowanie w miejscu zamieszkania oraz pracy (vide: k. 101-103, 109) – co trafnie wyeksponował skarżący obrońca, a co Sąd orzekający niesłusznie zdeprecjonował bądź całkowicie pominął – oraz zachowanie po popełnionym czynie, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że cele kary, tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej zostaną osiągnięte, mimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Okoliczności bowiem samego czynu, jak i przebieg dotychczasowej linii życiowej oskarżonego, czy jego cechy osobnicze wskazują, że popełnione przez niego przestępstwo było wyjątkiem w jego życiorysie i nie wynikało z głębokiej demoralizacji oskarżonego, wymagającej intensywnych oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach izolacji penitencjarnej.

Ponieważ popełnione przez oskarżonego przestępstwo z definicji jest zbrodnią i miało charakter niebagatelny, Sąd odwoławczy uznał za zasadne warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na maksymalny, trzyletni okres próby, zobowiązując dodatkowo oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu jako że stwierdzono u niego uzależnienie mieszane (vide: k. 145, 159-169), w tym od alkoholu, co pozwoli na zweryfikowanie postawionej prognozy, o czym rozstrzygnięto w oparciu o przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w punkcie I. litera d. wyroku.

Z racji tego, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo pozostawało w związku przyczynowo-skutkowym ze stwierdzonym u niego uzależnieniem od narkotyków – nałóg ten determinował cel przestępczych działań oskarżonego – Sąd odwoławczy, zgodnie z treścią art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (stanowiącym *lex specialis* w stosunku do unormowania art. 72 § 1 pkt 6 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k.) zobligowany był do nałożenia na oskarżonego obowiązku poddania się leczeniu w związku z uzależnieniem od różnych substancji psychoaktywnych (tu: narkotyków) w podmiocie leczniczym zajmującym się leczeniem osób uzależnionych od środków psychoaktywnych, oddając go zarazem pod obligatoryjny dozór kuratora sądowego, o czym orzeczono w punkcie I. litera e. wyroku.

Utrzymać natomiast należało w mocy zawarte w punkcie 5. zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o przepadku na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych w sprawie przedmiotów ze względów prewencyjno-represyjnych. Nie budziło bowiem wątpliwości to, że stanowiły one bądź przedmiot przypisanego oskarżonemu przestępstwa, bądź służyły do jego popełnienia w rozumieniu art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oceny tej nie zmieniało uniewinnienie D. G. od popełnienia czynu z art. 54 ust. 1 ww. ustawy, bowiem przepadek tych przedmiotów można orzec w razie skazania za przestępstwa określone m.in. w art. 53 i 63 tejże ustawy.

Rekapitulując, Sąd Apelacyjny uznał tak ukształtowaną karę wobec oskarżonego za należyte wyważoną, prawidłowo uwzględniającą sądowe dyrektywy wymiaru kary oraz cele kary - tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej - adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Nie można więc jej uznać za niewspółmierną.

Ponieważ wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd odwoławczy warunkowo zawiesił na okres próby, koniecznym stała się zmiana orzeczenia o zaliczeniu okresu faktycznego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie, poprzez zaliczenie, na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej w punkcie I. podpunkt c. kary grzywny okresu zatrzymania D. G. od dnia 13 maja 2017 roku, godz. 21.15 do dnia 15 maja 2017 roku, godz. 16.00, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny, uznając karę tę za wykonaną do wysokości sześciu stawek dziennych (punkt I. litera f. wyroku).

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego od jednego z zarzuconych mu czynów i obciążenia kosztami postępowania w części uniewinniającej Skarbu Państwa, była zmiana w zakresie obciążenia oskarżonego wydatkami postępowania w I instancji, wyłożonymi tymczasowo przez Skarb Państwa - do wysokości 2/3 ich całkowitej wysokości ustalonej przez Sąd Okręgowy, to jest do kwoty 863,72 zł, jako związanymi z częścią skazującą, o czym orzeczono w punkcie I. litera g. wyroku.

Kontrola instancyjna pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku doprowadziła do wniosku o ich prawidłowości. Nie były one zresztą przez skarżącego kwestionowane.

Z uwagi na całokształt wskazanej wyżej argumentacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w wyżej opisany sposób (punkt I.), utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie (punkt II.)

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł w punktach III, obciążając nimi oskarżonego. Ponieważ apelacja jedynie w części okazała się zasadna, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonego wydatki w kwocie łącznej 50 zł, na którą złożyły się - ryczałt za doręczanie pism i wezwań w kwocie 20 zł (vide: § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym - Dz.U.2013.663 j.t.) oraz koszty uzyskania informacji o karalności oskarżonego z KRK w wysokości 30 zł (vide: § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego - Dz.U.2014.861). Nadto, stosownie do brzmienia art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.), Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje w wysokości 580 zł. Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa przypadających od niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze ustaloną w toku postępowania sytuację majątkową oskarżonego i jego potencjalne możliwości zarobkowe.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Izabela Pospieska Maciej Świergosz Grzegorz Nowak